

Dániel könyve – Huszonegyedik rész

Mérték szerint

Jeff Pippenger

2023-12-16

Ézsaiás huszonhetedik fejezetét tanulmányozzuk, mivel ez teremti meg Ézsaiás következő fejezeteinek összefüggési keretét. Ezek a következő fejezetek a késői esőt jelölik meg mint a helyes bibliai módszertant. Ez a módszertan, amikor felismerik és alkalmazzák, feltárja azt a prófétai üzenetet, amelyet ha elfogadnak, annak megfelelő tapasztalatot eredményez.

2001. szeptember 11-én az az ének hangzik fel Isten egykori szövetségi népe, vagyis a Hetednap Adventista nép ellen, hogy elhagyatnak mint Isten népe, mert nem teremtek olyan gyümölcsöket, amelyeket Isten szándéka szerint az Ő szőlőjének kellett volna megteremnie. Az ének alapját a szövetségi kapcsolat képezte, amelyet az Isten által plántált szőlő jelképezett, valamint az is, hogy 1863-ban elvetették a megütközés követ. 1856-ban Laodiceává lettek, és hét éven át, vagy „hétsszer”, vagyis kétezer-ötszázhusz napon át Isten bebocsáttatást keresett, de 1863-ban bezárták előtte az ajtót.

2001. szeptember 11-e óta kévékbe köttetnek, mielőtt a vasárnapi törvény idején teljesen kiköpetnének az Ő szájából. Az Adventizmushoz 2001. szeptember 11-e óta éneklendő üzenet a laodiceai üzenet, amely a szőlőskert üzenete, és magában foglalja a megütközés követ, amely összezúz mindenkit, aki nem hajlandó „látni” és „ízlelni” a drága követ. A Laodiceabelieknek szóló ígért Ézsaiás szakaszában az, hogy bármely adventista, aki úgy dönt, hogy elfogadja ezt a végső figyelmeztetést, még mindig időben van arra, hogy megragadja Krisztus „erejét, hogy” „békét kössön” Krisztussal, mert Krisztus még mindig kész „békét kötni” velük. De az éjféli kiáltáskor, közvetlenül a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény előtt, ez a lehetőség örökre véget ér.

A 2001. szeptember 11-én kezdődő időszakban Isten megígérte, hogy azokat, akik „egykor nem valának nép”, „száraz földből való gyökérré” teszi, hogy „meggyökerezzenek”, „virágozzanak és bimbózzanak, és gyümölccsel töltsék be a föld színét.” Ami Jessének gyökerét virágzásra és bimbózásra készíteti, az a késői eső, mert az a gyökér, amelynek virágoznia és bimbóznia kell, prófétailag arra rendeltetett, hogy a felemelt zászló legyen, és a zászló Jessének gyökere.

És azon a napon lesz Isai gyökere, aki zászlóul áll a népeknek; hozzá folyamodnak a pogányok, és nyugalma dicsőséges lesz. Ézsaiás 11:10.

A késői eső 2001. szeptember 11-én kezdte virágba borítani és rügyfakadásra indítani Isai gyökerét, és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénytől a gyökér gyümölccsel tölti be az egész földet. Az Ézsaiás huszonhetedik fejezetében szereplő vasárnapi törvény az a fokozatos történelmi folyamat, amelyet Dániel könyvének elsőtől harmadikig terjedő fejezetei is ábrázolnak. A késői eső akkor kezdett permetezni, amikor a nemzetek megharagudtak 2001. szeptember 11-én, az iszlámnak, a harmadik jajnak, szabadon bocsátásával, majd azonnali megfékezésével.

„Az itt említett »ama nyomorúságos idő kezdete« nem arra az időre vonatkozik, amikor a csapások kiáradása megkezdődik, hanem egy rövid időszakra közvetlenül azelőtt, hogy kiáradnának, miközben Krisztus még a szentélyben van. Abban az időben, miközben az üdvösség műve lezárul, nyomorúság tör a földre, és a nemzetek megharagszanak, mégis féken lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben jön el a »késői eső«, vagy az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és előkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kiárad.” Korai írások, 85.

Ebben a szakaszban White testvér azt teszi világossá, hogy van egy rövid időszak, amikor az üdvösség még nyitva áll. Az az „nyomorúság ideje”, amelyről ő beszél, különbözik a nagy nyomorúság idejétől, amely akkor kezdődik, amikor a kegyelmi idő teljesen lezárul. Az adventizmusban helyesen „a nyomorúság kis idejének” nevezik, megkülönböztetésül attól a nagy nyomorúság idejétől, amely akkor kezdődik, amikor Mihály felkél. A „nyomorúság kis ideje” azt az időszakot jelképezi, amikor a nemzeti romlás a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel kezdetét veszti, és addig tart, amíg a kegyelmi idő lezárul.

A 2001. szeptember 11-étől a vasárnaptörvényig terjedő történelemben az adventizmus végső megtisztítása és ítélete úgy van szemlélítve, mint amely a késői eső „permetezése” idején történik. Ez az az időszak, amikor a késői eső, amely egyben a „felüdülés” is, „permetezésként” kezdődik, de a vasárnaptörvénynél a teljes kiárasztatásig halad előre. Abban az időszakban, amely akkor kezdődik, amikor a harmadik Jaj iszlámja megharagítja a nemzeteket, a késői eső hullani kezd, és egyesek felismerik a késői esőt, és befogadják azt, mások pedig nem ismerik fel a késői esőt. Vannak, akik felismerik, hogy valami történik, de nem értik, mi az, és felkészülnek arra, hogy szembeszegüljenek vele.

„Sokan nagymértékben elmulasztották befogadni a korai esőt. Nem nyerték el mindazokat az áldásokat, amelyeket Isten ily módon számukra biztosított. Azt várják, hogy a hiányt a késői eső pótolja majd. Amikor a kegyelem leggazdagabb bősége árad ki, akkor szándékoznak megnyitni szívüket annak befogadására. Szörnyű tévedést követnek el. Annak a munkának, amelyet Isten az emberi szívben azáltal kezdett meg, hogy világosságát és ismeretét adta, szüntelenül előre kell haladnia. Minden egyes embernek fel kell ismernie saját szükségét. A szívet meg kell üresíteni minden tisztátalanságtól, és meg kell tisztítani a Lélek bennlakására. A bűn megvallása és elhagyása, buzgó imádság és önmaguk Istennek való odaszentelése által készültek fel a korai tanítványok a Szentlélek kitöltetésére pünkösdi napján. Ugyanezt a munkát kell most elvégezni, csak még nagyobb mértékben. Akkor az emberi eszköznek csak kérnie kellett az áldást, és várnia az Urat, hogy teljessé tegye benne a munkát. Isten az, aki elkezdte a munkát, és Ő be is fejezi azt, tökéletessé téve az embert Jézus Krisztusban. De nem szabad elhanyagolni a korai eső által jelképezett kegyelmet. Csak azok kapnak nagyobb világosságot, akik a kapott világosság szerint élnek. Ha nem haladunk napról napra előre a tevékeny keresztény erények megnyilvánításában, nem fogjuk felismerni a Szentlélek megnyilatkozásait a késői esőben. Lehet, hogy a körülöttünk levő szívekre hull, de mi nem fogjuk azt sem felismerni, sem befogadni.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

A késői eső most hull, és vannak, akik felismerik azt, és ezért részesülnek benne; és vannak, akik nem ismerik fel, és ezért nem részesülnek benne. A késői esőt fel kell ismerni ahhoz, hogy az ember részesüljön benne. A késői eső nem pusztán egy önmagában álló tapasztalat; olyan tapasztalat, amelyet egy üzenet hoz létre, ám az üzenet csak akkor fogadható be, ha annak megalapozására a helyes módszertan alkalmaztatik. Annak a módszertannak a felismerése nélkül, amely megalapozza a késői eső üzenetét, gyakorlatilag lehetetlen megérteni azokat a prófétai tanulságokat, amelyeket a Dániel és a Jelenések könyvében bemutatott királyságok felemelkedése és bukása szemléltet.

A világnak felemelt zászlót Ézsaiás a „Jessze gyökeré”-vel azonosítja, a huszonhetedik fejezetben pedig azok, akik „Jákóbból valók”, „gyökeret vernek”. Azok, akik a „Jessze gyökere”, ugyanott „Izráel”-ként is azonosíthatnak, és ők azok, akik először virágzanak és rügyeznek, majd azután betöltik a világot gyümölcseivel. A természet törvényei nem mondanak ellent a prófécia törvényeinek, mert ugyanaz a Törvényadó alkotta mind a természetet, mind a próféciát. Mielőtt egy növény gyümölcsöt terem, előbb ki kell lépnie nyugalmi állapotából, amint azt a rügyek, majd azután a virágok mutatják. A lelki Izráel, aki a „Jessze gyökere”, az eső fokozatos kiadásában részesül. Ez „hintéssel” kezdődik, és teljes kiadássá fokozódik, amikor a világ megtelik a zászló által bemutatott gyümölcseivel.

Ézsaiás könyve huszonhetedik fejezetében az eső meghintésének kezdőpontja úgy van ábrázolva, mint ami akkor történik, amikor a rügyek „kihajtanak”. Amikor először „kihajtanak”, az eső úgy van megjelölve, mint amely „mértékkel” árad ki. „Mértékkel, amikor kihajt.” 2001. szeptember 11-én a késői eső meghintése „mértékkel” kezdett kiáradni, mert abban az időben a búza és a konkoly, vagyis a bölcsek és a balgák még mindig együtt voltak vegyülve.

„Isten Lelkének ama nagy kiáradása, amely az egész földet megvilágosítja az ő dicsőségével, addig nem következik be, amíg nem lesz felvilágosult népünk, amely tapasztalatból tudja, mit jelent Istennel együtt munkálkodóvá lenni. Amikor teljes, osztatlan szívű odaszentelődéssel szolgálunk Krisztusnak, Isten e tényt Lelkének mérték nélküli kiárasztásával fogja elismerni; de ez nem történhet meg addig, amíg a gyülekezet legnagyobb része nem Istennel együtt munkálkodik. Isten nem áraszthatja ki Lelkét, amikor az önzés és az önkényeztetés ennyire nyilvánvaló; amikor olyan lelkiület uralkodik, amely, ha szavakba öntenék, Káin válaszat fejezné ki: „Avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiaimnak?” Ha a jelen időre szóló igazság, ha a mindenfelől egyre sűrűsödő jelek, amelyek arról tanúskodnak, hogy mindenek vége közel van, nem elegendők arra, hogy felébresszék azok szunnyadó erejét, akik azt vallják, hogy ismerik az igazságot, akkor a rájuk áradó sötétség arányos lesz a világossággal, amely fénylett előttük. Közönyükre a végső számadás nagy napján még a mentség látszatát sem lesznek képesek Isten elé tárni. Semmiféle okot nem hozhatnak fel arra, miért nem éltek, jártak és munkálkodtak Isten Igéjének szent igazsága világosságában, és miért nem nyilatkoztatták ki magatartásukkal, együttérzésükkel és buzgalmukkal a bűn sötétségébe borult világ előtt, hogy az evangélium erejét és valóságát nem lehetett megcáfolni.” Review and Herald, 1896. július 21.

Ézsaiás huszonhetedik fejezete az utolsó eső kiadásának kezdetétől való történelmet jelöli meg, amikor a gyökér száraz földből hajt ki, és attól fogva mindvégig, mígnem a föld megtelik gyümölcse. A fejezet kijelenti, hogy „mértékkal, mikor sarjad, perbe szállsz vele.” Amikor az utolsó eső „hintésként” méretek, White testvérő kijelenti, hogy az utolsó eső „hullhat körülöttünk levő szívekre mindenfelől, de mi azt sem felismerni, sem befogadni nem fogjuk.”

Ezzel olyan egyházat azonosít, amely vegyesen áll azokból, akik felismerik az eső hullását, és azokból, akik nem ismerik fel azt. Az előző szakaszban azt azonosítja, hogy amikor Isten mérték nélkül árasztja ki a késői esőt, ez annak jele, hogy többé nincs keveredés bölcs és balga szüzek között, amikor ezt mondja: „Amikor Krisztus szolgálatára teljes, osztatlan szívű odaszentelődéssel rendelkezünk, Isten e tény Lelkének mérték nélküli kitöltésével fogja elismerni; de ez nem történik meg addig, amíg az egyház legnagyobb része nem Isten munkatársaként fáradzik.”

Az egyház nagyobb része, vagyis az egyház többsége, a Máté huszonötödik fejezetében mint balga szüzek van ábrázolva, mert bibliai értelemben „sokan” vannak az elhívottak, de „kevesen” a választottak. A bölcsök és a balgák gondviselészerűen elkülönítetnek az éjféli válság idején, amely megelőzi a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt. Az elkülönítés létrehoz egy népet, amely ezután elnyerheti a Lélek teljes kitöltését a késői esőben, és „egy napon született” nemzetté lesz. Akkor Isai gyökere zászlóul emeltetik fel, és betölti gyümölcse a világot.

Ézsaiás huszonhetedik fejezete azonosítja, hogy amikor a késői eső „mértékkal” elkezdett kiárasztani 2001. szeptember 11-én, „perbe szállsz azzal”. „Mértékkal, mikor kihajt, perbe szállsz azzal.” A 2001. szeptember 11-i esemény azonnal vita tárgyává lett a világban és az egyházban. Mind a mai napig – több mint húsz évvel később – még mindig vannak érvek mellett, hogy azokat az eseményeket ne az iszlám cselekedetének tulajdonítsák, hanem inkább a globalista összeesküvés valamely formájának. A késői eső hintésének megérkezéséhez kapcsolódó vita 2001. szeptember 11-én kezdődött, de azok a viták, amelyek a világban folynak, nem az a „vita”, amely Isten prófétai Igéjében azonosíttatik. A vita olyan előrejelzésekről szól, mint amilyen a következő.

„Egy alkalommal, amikor New York városában voltam, az éjszaka idején arra hívtam, hogy szemléljem, amint épületek emelkednek emelet emeletről az ég felé. Ezekről az épületekről azt állították, hogy tűzbiztosak, és azért emelték őket, hogy tulajdonosaikat és építőiket dicsőítsék. Egyre magasabbra és még magasabbra emelkedtek ezek az épületek, és bennük a legköltségesebb anyagokat használták fel. Azok, akikhez ezek az épületek tartoztak, nem tették fel maguknak a kérdést: »Hogyan dicsőíthetjük a legjobban Istent?« Az Úr nem volt gondolataikban.”

„Így gondolkodtam: »Ó, bárcsak azok, akik ily módon fektetik be javaikat, úgy láthatnák eljárásukat, ahogyan Isten látja azt! Pompás épületeket halmoznak fel, de mily balga a világegyetem Urának szemében az ő tervezésük és kigondolásuk. Nem kutatják szívük és elméjük minden erejével, miként dicsőíthetnék Istent. Szem elől tévesztették ezt, az ember első kötelességét.«”

„Miközben e fenséges épületek emelkedtek, tulajdonosaik becsvágyó göggel örvendeztek annak, hogy van pénzük önmaguk kényeztetésére és felebarátaik irigységének felkeltésére. A

pénznek, amelyet ily módon befektettek, nagy részét kizsarolással, a szegények kegyetlen sanyargatásával szereztek. Elfeledték, hogy a mennyben minden üzleti ügylet fel van jegyezve; minden igazságtalan alku, minden csalárd cselekedet ott van feljegyezve. Eljön az idő, amikor csalárdságukban és arcátlanságukban az emberek olyan pontra jutnak, amelyen túl az Úr nem engedi őket menni, és megtanulják, hogy van határa Jehova hosszútűrésének.”

„A következő jelenet, amely elvonult előttem, tűzriasztás volt. Az emberek feltekintettek a magasra törő, állítólag tűzálló épületekre, és ezt mondták: »Teljesen biztonságban vannak.« Ám ezek az épületek úgy emésztődtek meg, mintha szurokból lettek volna. A tűzoltófecskendők semmit sem tehettek a pusztulás megállítására. A tűzoltók nem voltak képesek működtetni a fecskendőket.” Testimonies, 9. kötet, 12–13. o.

A 2001. szeptember 11-e utáni időszakban az adventista egyház igyekezett elrejtetni a világ elől az ehhez hasonló szakaszokat. Hogyan ne vonatkozna ez New York városára és azokra az óriási magas épületekre, amelyekben a tűzoltóautók nem tudták megfékezni a nyomukban fellobbanó tüzeket? Hogyan lehetséges, hogy az adventista egyház által egy prófétanő tollából származónak vallott írásokból származó efféle szakaszt ne hirdettek volna a háztetőkről egy ilyen beteljesedés után?

A késői eső permetezésének elérkezése, amely a prófétai „vita” bekövetkeztét jelzi, az adventizmus végső lázadását is azonosítja, mert ott vetik el teljes mértékben annak a személynek világos és egyszerű szavait, akit a maradék számára prófétanőként azonosítanak.

„Sátán... állandóan a hamisat erőlteti előtérbe — hogy elvonja az embereket az igazságtól. Sátán legutolsó megtévesztése az lesz, hogy hatástalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét. „Látás nélkül elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18). Sátán leleményesen fog munkálkodni, különböző módokon és különféle eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyágtételben.

„A Bizonyágtételek ellen olyan gyűlölet fog fellángolni, amely sátáni eredetű. Sátán munkálkodása arra fog irányulni, hogy megingassa bennük a gyülekezetek hitét, mégpedig azért, mert Sátán nem tudná oly akadálytalanul érvényesíteni megtévesztéseit és lelkeket tévelygéseibe kötni, ha Isten Lelkének intéseit, feddéseit és tanácsait megfogadnák.” Selected Messages, 1. könyv, 48.

A búza és a konkoly prófétai egybekötése 2001. szeptember 11-én kezdődött, a Prófétaság Lelke elleni lázadással, amely annak a fokozatos lázadásnak a lezárását jelezte, amely 1863-ban a Biblia ellen kezdődött.

„Mi mint nép azt valljuk, hogy a föld minden más népét megelőzően birtokunkban van az igazság. Ezért életünknek és jellemünknek összhangban kell állnia az ilyen hittel. Éppen küszöbön áll az a nap, amikor az igazak, mint drága gabona, kévékbe kötve gyűjtetnek a mennyei csűrbe, míg a gonoszok, mint a konkoly, összegyűjtetnek az utolsó nagy nap tüzeire. De a búza és a konkoly „együtt nő az aratásig.” Testimonies, 5. kötet, 100.

Hogyan hagyhatta figyelmen kívül az adventizmus a következő szakaszt, amely közvetlenül kijelenti, hogy amikor ezek az épületek leomlottak, akkor teljessé lett a Jelenések könyve

tizennyolcadik fejezetének elsőtől harmadikig terjedő verse?

„Most pedig az a hír járja, hogy kijelentettem: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, miközben láttam, hogy ott emeletről emeletre emelkednek a hatalmas épületek: „Mily rettenetes jelenetek fognak lejátszódni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.” A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De semmiféle külön világosságot nem kaptam arra vonatkozóan, hogy mi következik New Yorkra, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek le fognak omlani Isten hatalmának fordítása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egy szó az Úrtól, az Ő hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Olyan jelenetek fognak lejátszódni, amelyeknek félelmetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

Az a kérdés, amellyel itt foglalkozunk, nem az, hogy e szakaszok 2001. szeptember 11-én beteljesedtek-e, mert kétségkívül beteljesedtek; hanem az a kérdés, amelyet vizsgálni kívánunk, az ekkor kezdetét vevő „vita”. A vita a helyes vagy helytelen módszertan körül forgott. Az adventista egyház 1863-ban kezdte el elvetni William Miller prófétai értelmezésre vonatkozó tizennégy szabályát, és mára odáig jutottak, hogy nem lehet adventista teológusok által írt bibliai tanulmánykötetet vásárolni, amelyet ne ajánlanának ismételten a hitehagyott protestantizmus és a római katolicizmus teológusai. 1863-tól 2001-ig, sőt mind a mai napig, azt a módszertant, amelyet eredetileg William Miller prófétai értelmezési szabályai képviseltek, félretették a római katolicizmus és a hitehagyott protestantizmus módszertanáért. Az a prófétai „vita”, amely akkor kezdődött, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének elsőtől harmadik versei beteljesedtek, az igaz vagy hamis módszertan felől szólt.

Ézsaiás huszonhetedik fejezetének „vitájával” a következő cikkben folytatjuk foglalkozásunkat.

„Magunknak kell tudnunk, miből áll a kereszténység, mi az igazság, mi az a hit, amelyet kaptunk, melyek a Biblia szabályai — azok a szabályok, amelyeket a legfelsőbb tekintély adott nekünk.” The 1888 Materials, 403.